

Poștaşul

Daniel Vișan-Dimitriu

O viață-ntreagă, biet poștaş,
Ducând scrisorile-n oraș,
Zâmbea la toți, zâmbea amar,
C-o mână peste-un buzunar.

Era un gest mărunț, un tic
Și nimeni nu-i zicea nimic
Atunci când tot cu ea dădea
Ziare, pensii ... ce avea.

Trecut-au ani. L-am întâlnit
În mers domol, îmbătrânit,
Cărându-și zâmbetul amar
Și mâna înspre buzunar.

"Ce ții acolo?" -am întrebat.
El mă privea puțin mirat,
Dar mi-a răspuns: "Aici am eu
Scrisoarea către Dumnezeu."